

20/09/2020

“Ποιον να πιστέψουμε και ποιον ν’ ακολουθήσουμε;”

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Δημητριάδος και Αλμυρού

Του Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Δημητριάδος και Αλμυρού κ. Ιγνατίου

Η έναρξη της φετινής σχολικής χρονιάς μας βρίσκει όλους προβληματισμένους και ανήσυχους. Από την Άνοιξη βιώνουμε μία πρωτόγνωρη κατάσταση με καταγιγιστική πληροφόρηση, στατιστικές και

κυρίως μέτρα. Οι ελπίδες μας για μείωση των κρουσμάτων δεν ευοδώθηκαν και η ψυχή μας δοκιμάζεται τώρα ιδιαίτερα, καθώς τα παιδιά μας ξεκινούν τη σχολική τους χρόνια με το πρόβλημα του κορωνοϊού να επιμένει.

Κάθε απειλή για την ανθρώπινη υγεία είναι επόμενο να προκαλεί ιδιαίτερη ανησυχία, διότι αφορά την ίδια μας την ύπαρξη αλλά και την ύπαρξη όλων των αγαπημένων μας προσώπων. Σε τέτοιες περιστάσεις, γίνεται σαφές ακόμη και για τον απλό άνθρωπο πώς το ανθρώπινο σώμα γίνεται πεδίο μάχης ανάμεσα σε δυνάμεις που υπερασπίζονται τη ζωή και σε δυνάμεις που την απειλούν. Νιώθουμε υγιείς όταν το σώμα μας έχει αντισταθεί στις δυνάμεις τής φθοράς και με ενοποιημένα όλα τα κέντρα του εργάζεται αρμονικά και ανταποκρίνεται στις ψυχοσωματικές του ανάγκες.

Ίδιες ανάγκες ακριβώς έχει και η κοινωνία των ανθρώπων. Απειλείται διαρκώς από δυνάμεις φθοράς και διάλυσης και αισθάνεται υγιής όταν διαπιστώνει πως όλα τα μέλη της συνεργάζονται ως ένα αρμονικό σύνολο. Αποτελεί αυτονόητο βιολογικό γεγονός και φυσικό καθήκον, ο καθένας ξεχωριστά, να φροντίζει να διατηρήσει τον εαυτό του υγιή και ευτυχισμένο. Όταν, όμως, αφιερώνει χρόνο και δυνάμεις για την υγεία και τη χαρά του διπλανού του, τότε, ο άνθρωπος αυτός, έχει ξεφύγει από το αυτονόητο βιολογικό και ατομικό του χρέος και συνδιαλέγεται με την ηθική υπέρβαση.

Ο περίφημος κορωνοϊός, ο αναμφισβήτητα υπαρκτός και αναμφισβήτητα επικίνδυνος, διεκδικεί δάφνες μιας πρωτόγνωρης παγκόσμιας πρωτοτυπίας: **Απειλεί συγχρόνως την υγεία του καθενός από μας αλλά και την υγεία ολόκληρης της κοινωνίας μας. Πέραν των τραγικών θυμάτων που γέμισαν τις Μονάδες Εντατικής Θεραπείας σε όλο τον κόσμο, κατάφερε να ενεργοποιήσει δυνάμεις διασπάσεως και συγκρούσεως σε όλες τις κοινωνίες.** Η αμφισβήτηση γεγονότων, μετρήσεων, μέτρων, ακόμη και νόμων, απέδειξαν πως ο ιός αποτελεί μία βιολογικώς μέτρια αλλά κοινωνικώς μέγιστη απειλή.

Δυστυχώς η αφθονία ΜΜΕ και μέσων κοινωνικής δικτύωσης έχουν επιφέρει την απόλυτη σχετικοποίηση των πάντων. Οι θέσεις τού οποιουδήποτε που αναλαμβάνει αυτοβούλως ρόλο επιστημονικής αυθεντίας ή διαφωτιστή αθέατων συνομωσιών εμφανίζεται δίπλα-δίπλα με τις τελευταίες έρευνες των κορυφαίων πανεπιστημίων του κόσμου και τις μετρήσεις παγκόσμιων οργανισμών. Είναι επόμενο να επικρατεί στον μέσο άνθρωπο σύγχυση, αμφιβολία και διχασμός. Το ερώτημα, κραυγαλέο και αναπόφευκτο:

«Ποιον τελικά να πιστέψω και ποιον να ακολουθήσω;»

Αποτελεί επιτακτική ανάγκη και αδιαμφισβήτητο συμφέρον της κοινωνίας να πιστέψουμε και να ακολουθήσουμε τους ειδικούς. Δεν πρόκειται για κάποια πρόσωπα στρατευμένα σε παγκόσμιες συνωμοσίες αλλά για ανθρώπους απλούς σαν και εμάς που, παρά τις δυσκολίες στην προσωπική και ακαδημαϊκή τους ζωή, παρά τους αναμφισβήτητους πειρασμούς που προκαλεί η σύνδεση τής επιστήμης με την ελεύθερη αγορά, συνεχίζουν να αφιερώνουν χρόνο και δυνάμεις σε εργαστήρια και μεγάλα ερευνητικά κέντρα, προκειμένου να εκπληρώσουν τα οράματα τους: Πρόοδος της επιστήμης, βελτίωση της ποιότητας ζωής, καθημερινή πάλη με την βιολογική φθορά και τον θάνατο.

Εν μέσω αυτής της διπλής απειλής, αποτελεί ζωτικής σημασίας επίτευγμα, τόσο η έγκυρη ενημέρωση των παιδιών σε θέματα υγείας, όσο και η διατήρηση της ενότητας στον σχολικό μικρόκοσμό τους. Τα μέτρα που έχουν ληφθεί, μπορούν να αποτελέσουν το κύριο μάθημα της φετινής σχολικής χρονιάς.

Είναι σημαντικό να διδαχθούν τα παιδιά μέσα από την συνεπή τήρηση των μέτρων πως κάθε κοινωνία, μικρή ή μεγάλη, έχει ελπίδες επιβίωσης μόνον όταν κινείται, όχι με υποταγή, αλλά με συνειδητή πειθαρχία προς ένα κοινό σκοπό.

Είναι σημαντικό να διδαχθούν τα παιδιά πως οι δημοκρατικές κοινωνίες διαθέτουν μέσα και μηχανισμούς αμφισβήτησης και βελτίωσης αποφάσεων, ό,τι όμως αποφασίζεται, πρέπει να τηρείται. Αποτελεί όρο στοιχειώδους αρμονικής συμβίωσης.

Είναι σημαντικό να διδαχθούν τα παιδιά πως είναι προτιμότερη η υπερβολή ενός μέτρου από την διάλυση που επιφέρει η διαρκής αμφισβήτηση και μάλιστα χωρίς λογική συγκρότηση, χωρίς νηφαλιότητα και κυρίως χωρίς στοιχεία.

Πέρα όμως από αυτό, η φετινή σχολική χρονιά έχει ακόμη ένα προνόμιο: Θα προσθέσει στο ωρολόγιο πρόγραμμα μαθήματα και συζητήσεις που σχετίζονται με την αληθινή ζωή και αυτά που κρίνουν την ευτυχία και την ωρίμανση ενός ανθρώπου: Την αυτοπειθαρχία, την ανάγκη για συνύπαρξη, καθώς και τη σημασία του να συνδυάζει κάνεις την ατομική ικανοποίηση με την κοινωνική αλληλεγγύη.

Στον δρόμο αυτό, τον δύσκολο, τον απαραίτητο αλλά και τον ελπιδοφόρο, πρωταγωνιστικό ρόλο θα παίξει ο Έλληνας εκπαιδευτικός, ο συχνά παραμελημένος, συχνά στοχοποιημένος και συχνά ανυπεράσπιστος, αλλά πάντα καθοριστικός για την ποιότητα της σχολικής ζωής, αλλά και των αυριανών πολιτών. Φέτος το έργο του έχει επιπρόσθετες δυσκολίες, προκλήσεις και

απαιτήσεις. Για τους λόγους αυτούς, η συμπαράσταση όλων μας πρέπει να είναι αμέριστη και άκρως υποστηρικτική και επιβάλλεται να συνοδεύεται από έκφραση υψηλής εκτίμησης και κατανόησης στο, ούτως ή άλλως, δύσκολο έργο του.

Οι εκπαιδευτικοί μας αναλαμβάνουν έργο βασικό στην υπόθεση ενότητας και αρμονικής συμβίωσης, όχι μόνο της σχολικής κοινότητας αλλά και της κοινωνίας γενικότερα. Στην προσπάθεια αυτή, όπως πάντα, η Εκκλησία δεν μπορεί παρά να σταθεί συνοδοιπόρος και αρωγός. Άλλωστε, ανάλογο αγώνα διεξάγει και εκείνη εντός των κόλπων της για σύμπνοια και ενότητα. Εκπαίδευση και Εκκλησία καλούνται, ο καθένας σε διαφορετικό χώρο, να συγκροτήσουν μέτωπο κοινωνικότητας, ομοψυχίας και προόδου.

Από τα βάθη της καρδιάς μου εύχομαι σε όλους καλή σχολική χρονιά και είμαι βέβαιος πως οι καιροί που ζούμε θα αποτελέσουν για το μέλλον σημείο αναφοράς ως προς την προσωπική μας ωρίμανση και την κοινωνική μας συνοχή.

Άρθρο στο Βήμα της Κυριακής 20- 9- 2020